

Πβ. Λουκιαν. Λεξιφ. 9 «ἀφόρητα ὑποδήματα». Συνών. ἄβαλτος 2, ἀβάλωτος 2, ἀβάσταχτος 2, ἄγγιχτος 2, ἀγκαίνιστος 2, ἀμεταχειρίστος, ἀναίτιος 2, ἀνέγκαιρος 2, ἀνέργιος 1, ἀνοίγατος, *ἀνοίγω-τος, ἀπάννιστος 2, ἄπαννος, 1, ἄπιαστος 2, καινούργιος. β) Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς χρῆσιν, ἀμεταχειρίστος, καινούργιος ἐπὶ σκευῶν κττ. πολλαχ. : Ἀφόριγη χύτρα Μεσολόγγ. Ἀφόριγα κουτάλια - πιρουνία κττ. Πελοπν. Ἀφόριγος σουγιάς Πελοπν. (Ἀργολ.) Ἀφόριο καρφί Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀφόρ'γου τ'γάθ' Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀφόριο πινάκι Θράκ. Ἀφόρια ποτήρια Κρήτ. Ἀφόριο λαῦνη Κάριπ. || Ἄσμ.

Σὰν εἶν' ἀφόριο τὸ γυαλί, βάνω νερὸ καὶ πίνω,
μὰ σὰ δὰ πίνουμε πολλοί, μισσεύγω καὶ τ' ἀφίνω

Κρήτ. Συνών. ἀλάτρευτος 2. 2) Ὁ μὴ φθαρεὶς, στερεὸς Βιθυν. (Κατιρ.) : Αὐτὸς τὸ ροῦχο του τῷχει ἀκόμα ἀφόριο. Συνών. ἀπάλαιωτος. 3) Ἀμεικτος ξένης οὐσίας, ἀγνὸς Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. κ.ά. : Ἀφόριγο κερί.

4) Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) : Ἀκόμαν ἀφόρετος εἶμαι Κερασ. Σάντ. Τραπ. Πβ. ἀφορίστος, ἀφορος.

ἀφορία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀφορία ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 66.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορία.

Ἐλλειψις παραγωγῆς τῆς γῆς, ἀκαρπία : Ἐχουμε τώρα δὐὸ χρόνια ἀφορία. Ἀπὸ τὴν ἀφορία ἀναγκάστηκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ξενιτευτοῦν.

ἀφοριδᾶστος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φοριδᾶστος < φοριδᾶζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν εἶναι φοριδᾶσμένος, δὲν ἔχει φοριδᾶ (φοριδία), ἥτοι δύο σχοινία ἀπαραίτητα διὰ νὰ φορτωθῇ τις εἰς τὴν ράχιν διαπερῶν τοὺς βραχίονας, ἐπὶ καλαθίων κττ.

ἀφορίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφορίζου Τσακων. ἀφουρίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀφορέζω Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) κ.ά. ἀχορέζω Ἰκαρ. ἀφουρένου Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ.) ἀφουράου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μετοχ. ἀφωρισμένος καὶ ἀφωρεσμένος κοιν. ἀφωρισμένο Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀφορίζω=ὀροθεῖω, δίδω ὄρισμόν, ἀποχωρίζω, διακρίνω. Τὸ ἀφορέζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα, ἔνθα τὸ ἄτονον ι διὰ τὸ παρακείμενον ρ ἐτράπη εἰς ε. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 239. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ φ εἰς χ εἰς τὸν τύπ. ἀχορέζω Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 422. Τὸ ἀφορένω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀφώρεσα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1, 288.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ καταρῶμαι αὐτὸν νὰ μείνῃ μετὰ θάνατον ἀσυγχώρητος καὶ ἄλυτος, ἐπὶ ἱερέως ἢ ἀρχιερέως (ἢ τοιαύτη πρᾶξις γίνεται συνήθως ἐναντίον ἀποστάτου ἢ παραβάτου τῆς πίστεως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐναντίον ἀγνώστου δράστου κακουργήματος) κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Τὸν ἀφώρισε ὁ δεσπότης-ὁ παπᾶς κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικ. ἀορίστως, ἐκδίδω ἀφορισμόν : Ἀφώρεσεν ὁ παπᾶς Φεν. Ἀφώρ'σαν σήμερα 'ς τ'ν ἐκκλησίᾳ Αἰτωλ. Θ' ἀφορίσω (θὰ φροντίσω διὰ τὴν ἐκδοσιν ἀφορισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Βλασφημῶ τινα λέγων αὐτὸν ἀφωρισμένον Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) :

ἐφόρτισεν κ' ἐνεφεμάτισε με Τραπ. Χαλδ. Ἐφόρτισεν κ' ἐνεθεμάτισεν τ' ἀποθαμέντις αὐτ' (τοὺς πεθαμένους του) αὐτόθ.

3) Ἐρίζω, διαπληκτίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφώρισι ὅσου μορεῖς, νὰ ἰδῶ τί θὰ καταλάβ'ς ; Συνών. μάλωνω.

Β) Παθ. 1) Ὁρκίζομαι δι' ἀφορισμοῦ ἢ λέγων τὸν ἑαυτὸν μου ἀφωρισμένον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Ἐνεθεματίεν κ' ἐφορίεν. 2) Μαυρίζω (διὰ τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων ὅτι τοῦ ἀφωρισμένου ἀνθρώπου τὸ σῶμα γίνεται μαῦρον καὶ δὲν διαλύεται) Θράκ.

Γ) Μετοχ. 1) Ὁ ἀφορισθεὶς δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου, ἐναγής, κατηραμένος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι ἀφωρεσμένος καὶ δὲ θὰ λειώσῃ. Ἀπ' ἀφωρεσμένο οὔτε νερὸ (ἐνν. μὴ ζητᾶς) κοιν. Νὰ γίνουμαι ἀφωρισμένος ! (ἀρὰ) Τραπ. Χαλδ. β) Ὁ μὴ διαλυόμενος, ἐπὶ νεκροῦ ἀφωρισμένου Θράκ. (Αἰν.) Μάδυτ. : Ἀφωρισμένους νὰ βγῆς ! (ἀρὰ) Αἰν. γ) Ὁ ὑπὸ ἀφωρισμένων κατοικούμενος, ἐπὶ τόπου Εὐβ. κ.ά. : Γνωμ. 'Σ τὸν ἀφωρισμένο τόπο τὸν Μάι μῆνα βρέχει (συνών. γνωμ. 'ς τὸν καταραμένο τόπο κτλ.) 2) Ὁ διεστραμμένος τὴν ψυχὴν, πονηρὸς, φαῦλος, σκληρὸς, ἐπάρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀφωρισμένος ἄνθρωπος, μὴ περιμένῃς καλὸ ἀπὸ δαῦτον κοιν. 3) Φιλάργυρος Ἄνδρ. Κίμωλ. Μύκ. : Ἀφωρισμένοι ἄνθρωποι δὲ θένε λύπησι Κίμωλ. Συνών. Ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίζω, μετοχ. ἀναθεματισμένος 1. 4) Ἀδηφάγος, λαίμαργος (κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν ὁ ἀφωρισμένος εἶναι ἀχόρταστος) Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) 5) Ὁ κακῶς ἀποκτηθεὶς Λεξ. Δημητρ. : Ἀφωρεσμένο βιός. 6) Δεινός, τρομερὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀτὸς πολλὰ ἀφωρισμένος ἔν', ἀτὸς κατ' κακὸν ἔδ' 'ς σὸ νοῦν αὐτ' Χαλδ. Κλέφτ' ἀφωρισμέν' Κερασ. Χαλδ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφωρεσμένος παρων. Κεφαλλ. Ἀφωρισμέν' τοπων. Στερελλ.

ἀφόρισμα τό, σύνηθ. ἀφόρισμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀφόριγμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφόρεσμα σύνηθ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφόρισμα=τὸ ἀποχωριζόμενον, τὸ χωριστὰ τιθέμενον.

1) Ἀποκλεισμός ἐκ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας δι' ἐπιτιμίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπαγγελλομένου ἐπ' ἐκκλησίας ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφορισμάδα, ἀφορισμονή, ἀφορισμός. 2) Ὁν, πλάσμα μισητὸν Μακεδ. (Βλάστ.) : Φρ. Γῖν'κιν σὰν ἀφόρισμα (παρεμορφώθη).

ἀφορισμάδα ἡ, ἀμάρτ. ἀφουρισμάδα Στερελλ. (Ἀργιν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφόρισμα.

Ἀφόρισμα 1, ὁ Ἰδ. : Φρ. Βάνου ἀφουρισμάδα (ἐκδίδω ἐπ' ἐκκλησίας ἀφορισμόν ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀφορισμός).

ἀφορισμονή ἡ, Πόντ. (Κερασ.) Πληθ. ἀφορισμονία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἀφόρισμα 1, ὁ Ἰδ. : Ὁ ποπᾶς ἐποίκεν-ἐξέγκεν ἀφορισμονήν. Ἀτὸς ἀσ' σ' ἀφορισμονία παλ' 'κὶ φοβᾶται (αὐτὸς οὐδὲ τοὺς ἀφορισμοὺς φοβεῖται). || Φρ. Θὰ ἐβγάλλω ἀφορισμονήν (θὰ προκαλέσω ἐγγραφὸν ἐκκλησιαστικοῦ ἀφορισμοῦ).

ἀφορισμός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀφουρ'σμός βόρ. ιδιῶμ. ἀφορισμὸ Τσακων. ἀφορεσμός κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορισμός=ἀποχωρισμός, διάκρισις, περιορισμός, σύντομος ὄρισμός.

1) Ἀφ' ὁρίσματος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Τσακων. : Ἐβγαλε ὁ δεσπότης ἀφορισμὸν κοιν. Ἐπεσεν ὁ ἀφορισμὸς ἀπάνω τῇ Νάξ. || Φρ. Ἐχει πατριαρχικὸ ἀφορισμὸν (ἐπὶ ἀδηφάγου) Ἀνάφ. Τὸ πρᾶμα δὲν παίρνει ἄλλον ἀφορισμὸν (ἔφθασε εἰς τὸ ἀπροχώρητον) Πελοπ. (Τριφυλ.) || Ἀσμ.

Ὁλος ὁ κόσμος κι ἂν τὸ πῆ κι ὁ βασιλεὺς ποῦ ὀρίζει, δεσποτικὸς ἀφορισμὸς δὲ μᾶς ξεχωρίζει

Μεγίστ.

Τὸ κρῖμα νὰ 'χ' ἡ μάνα σου καὶ τ' ἄδικο οἱ γειτόνοι καὶ τὸν ἀφορισμὸν ὁ παππᾶς ποῦ δὲ μᾶς στεφανώνει

Ηπ. 2) Κατάρρα, βλασφημία, κακολογία Πόντ. (Τραπ.) : Πολλὰ ἀφορισμοὺς εἶπεν. Συνών. βλαστήμια.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀφουρισμὸς Στερελλ. Αἰτωλ.) Ἀφορεσμός Ἀττικ. Πελοπ. (Βούρβουρ.)

ἀφορισμοχάρτι τό, ἀμάρτ. ἀφορισμοχάρτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφ' ὁρίσματος ἢ ἀφορισμὸς καὶ χαρτί. Ἀφοριστικό, ὁ ἰδ.

ἀφοριστέ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ὁ δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἀφορισμοῦ τιμωρηθεὶς, ἀφωρισμένος.

ἀφοριστέας ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω καὶ τῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εάς.

Ἀνθρωπος βλάσφημος. Συνών. βλαστήμεας.

ἀφοριστής ὁ, ἀμάρτ. ἀφορεστής Αἰλασκαρ. Ἡθ. 95.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ὁ δι' ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου τιμωρῶν : Βλέπω ποῦ ἀφωρεσμένοι καὶ ἀφορεστέες εἰς τὴν ἰδίαν τρῦπα τοῦ διαόλου καταπᾶμε.

ἀφοριστικό τό, πολλαχ. ἀφουριστικό Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά. ἀφορεστικό Πελοπ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀφοριστικός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. ἀφορίζω.

Ἐγγραφὸν τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς περιέχον τὸ ἐπιτίμιον τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ ἀναγινωσκόμενον ἐπ' ἐκκλησίας (παλαιότ.) ἐνθ' ἂν. : Ἡρθε ἀφοριστικό ἀπὸ τὸ δεσπότη. Ἐβγαλαν ἀφοριστικό πολλαχ. Συνών. ἀφορισμοχάρτι, ἀφοροχάρτι.

ἀφ' ὁρίστος ἐπίθ. (I) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. ἀφ' ὁρίστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀφ' ὁρίστος < ἀφορίζω τοῦ ἀρχτικοῦ α προσλαβόντος σημασίαν στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἀφορισθεὶς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἀφορισμόν.

ἀφ' ὁρίστος ἐπίθ. (II) Πόντ. (Τραπ.) ἀφ' ὁρίστος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φ' ὁρίστος < φ' ὀρίζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔχει τις ἐνδύσει ἐνθ' ἂν. : Ἀφ' ὁρίστος εἶν' τὰ παιδία Τραπ. 2) Ὁ μὴ περιβληθεὶς δι' ἐξωτερικοῦ περικαλύμματος ἐνθ' ἂν. : Ἀφ' ὁρίστος χαρτί (βιβλίον) Κοτύωρ.

Πβ. ἀφ' ὁρίστος, ἀφ' ὁρίστος (I).

ἀφορμάγρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμή καὶ τῆς καταλ. -άγρα. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 1594 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Ἀφροσύνη, μανία, τρέλλα. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἂν. «εἰς ἀφορμάγραν εἶδαμε ὁ πόθος πῶς τοῖς ῥίχτει».

ἀφορμάρις ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Κύθηρ. Χίος — Λεξ. Βλαστ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφορμάρις, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμή καὶ τῆς καταλ. -άρις.

1) Ὁ εὐκόλως ἐπιλαμβανόμενος πάσης ἀφορμῆς πρὸς ὀργήν, εὐερέθιστος, δύστροπος, φιλόνικος ἐνθ' ἂν. : Μὴ γίνεσαι ἀφορμάρις Χίος. Συνών. αἰτάρεις 2. 2) Ὁ μαινόμενος, παράφρων Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 824 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μὰ παραμίλειε μοναχὸς κι ὡς ἀφορμάρις μοιάζει». 3) Θηλ. πληθ. ἀφορμαρές οὐσ., εἶδος κολοκυνθῶν αἱ ὁποῖαι γίνονται πρῶιμως (αἱ τρόπον τινὰ ὀρμητικαὶ) Κρήτ.

Πβ. ἀφορμίς.

ἀφορμεύω Ἄνδρ. Ἡπ. Πελοπ. (Κορινθ.) ἀφουρμεύω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφορμή.

1) Ἐρεθίζομαι, ἐπιδεινοῦμαι, ἐπὶ δοτιήνων, τραυμάτων κττ. : Ἀφ' ὁρμευε ἡ πληγὴ Ἄνδρ. Ἡπ. Κορινθ. Ἀφ' ὁρμευε τὸ πονίδι Ἡπ. 2) Μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἡπ. : Ἀφ' ὁρμευαν τὰ πράματα. Συνών. χειροτερεύω.

Πβ. ἀφορμίζω.

ἀφορμή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀφουρμή βόρ. ἰδιώμ. ἀφορμά Τσακων. ἀφορμή Πελοπ. (Λακων. Μάν.) ἴφορμή Κρήτ. (καὶ ἀφορμή) Κύπρ. (καὶ ἀφορμή) Μεγίστ. κ.ά. ἴφορμή Μακεδ. κ.ά. Πληθ. ἀφορμάδες Κύπρ. ἀφορμία τά, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀφορμή.

1) Ἡ πρώτη αἰτία πρὸς τινὰ ἐνέργειαν, αἰτιολογία, πρόφασις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. : Γυρεύει ἀφορμὴ νὰ μαλώσῃ - νὰ φύγῃ κττ. Δίνω ἀφορμή. Βρίσκω ἀφορμή. Μαλώνουν μὲ δίχως ἀφορμὴ κοιν. || Φρ. Ἀφορμὴ 'ς τὴν ἀφορμὴν (ἐπὶ συρροῆς προφάσεων). Ἀφορμὴ τοῦ δεῖνα (ἐξ αἰτίας τοῦ δεῖνα προβαλλομένου ὡς αἰτιολογίας τοῦ δεῖνα, οἶον : ἀφορμὴ τοῦ πατέρα της - τῆς μάνας της πῆγε καὶ τὸν βρῆκε, βρῆκε ἀφορμὴ τοῦ ἀδερφοῦ του καὶ δὲν ἤρθε κττ.) Ἀφορμὴ νὰ (προβαλλομένης ὡς προφάσεως τούτου ἢ ἐκείνου, οἶον : ἀφορμὴ νὰ πῆ νερὸ μᾶς τὸ 'σκασε, ἀφορμὴ νὰ πάῃ 'ς τὴ δουλειά του δὲν ἤρθε νὰ μᾶς βρῇ κττ.) Ἀφορμὴ τὸ δεῖνα (συνών. τῇ προηγουμένη, οἶον : ἀφορμὴ ἢ ἀρρώστια ζήτησε χρήματα, ἀφορμὴ τὸ κρύο δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι κττ.) σύνθηθ. Ἀφορμὴ γιὰ τὸ δεῖνα (συνών. τῇ προηγουμένη) Κάλυμν. Ἀφορμὲς τί (συνών. τῇ προηγουμένη, οἶον : ἀφορμὲς τί δὲν ἀκούει - κοιμᾶται κττ.) Θράκ. (Γέν.) Ἀφορμῆς ποῦ (ἐπειδὴ, διότι, οἶον : ἀφορμῆς ποῦ δὲν τὴν φωνάξανε πρῶτῃ δὲ μπῆκε 'ς τὸ χορὸ) Λεξ. Δημητρ. Γυρεύκει ποῦ τὴν πέτραν ἀφορμὴν (ἐπὶ τοῦ μηχανωμένου αἰτίαν) Κύπρ. Κόβω τὴν ἀφορμὴν (ἀφαιρῶ τὴν αἰτίαν) Ἄνδρ. Κάνω ἀφορμὴν (ὑποκρίνομαι) Γέν. || Παροιμ.

ἴφορμή γιὰ τὸ βασιλικὸ | πίν-νει τσαὶ γάστρα τὸ νερὸ (ἐπὶ τοῦ ἐξ αἰτίας ἄλλου ὠφελουμένου, συνών. παροιμ. γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτιζέται κ' ἡ γλάστρα) Μεγίστ. || Γνωμ. Λεῖψε τὴν ἀφορμὴ μὴ σοῦ κολλήσῃ κρῖμα (ἐπὶ ἀθεμίτου πράξεως) Θήρ. || Ἀσμ.

Πῶς νὰ τὸ εἰπῇ τῆς μάνας της καὶ πῶς νὰ τὴν γελάσῃ, ποῖαν ἀφορμὴ νὰ τῆς εὐρῇ νὰ πάῃ 'ς τὴ βρούσι ἐξώρας Ἡπ.

Σὰν δὲν ἤθελες φιλία, γιατί ἔδινες ἀφορμὴ κ' ἔβανες καὶ τὴν ψυχὴ μου σὲ μεγάλη ταραχή;

